

סקורן

(Securenii). מחנה מעבר למגורשים מבסרביה לטרנסניסטריה. ס' היתה עיירה במחוז

חוטין

(Khotin) שבצפון בסרביה וב-1941 ישבו בה כ-4,000 יהודים שהיו כ-73% מכלל תושביה. עם כיבוש ס' בידי הרומנים בעקבות הפלישה לברית-המועצות ביוני 1941 נרצחו רבים מיהודי ס' בידי חיילים רומנים וגרמנים ותושבים מקומיים, בעיקר אוקראינים. שאר יהודי ס' גורשו לטרנסניסטריה. אחרי הגירוש הפכה העיירה למחנה גדול לכ-30,000 יהודים, שהובאו לשם מכול המחוז. יושבי המחנה היו מחולקים לשלוש קבוצות לפי ערי מוצאם. בקבוצת המגורשים מחוטין היו כ-20,000 נפש, בקבוצת המגורשים מנווא-סוליצה (Noua Sulita) היו כ-1,000 נפש, והשאר, כ-9,000 נפש, הובאו ממקומות שונים בצפון בסרביה.

לכול קבוצה היה ועד משלה וכמה ועדי משנה, שייצגו קבוצות קטנות לפי מקום מוצאן. לבסוף הוקם ועד מרכזי והוא עמד בקשר עם השלטונות הרומניים, טיפל בהשגת מזון ועצים והשתדל להקל את תנאי החיים במחנה. מושל המחנה היה ראש עיריית ס', והוא קיבל שוחד והקל במקצת את המצוקה: הוא הגדיל את שטח המחנה שהקיף כמעט את כול העיר, פרט לרחוב הראשי, סיפק קמח וגרגירי חמניות והרשה למגורשים לקנות מזון בשוק המקומי תמורת חפציהם, אך לרוב אנשי המחנה לא היתה אפשרות לקנות את מנת הלחם היומית. בעלי-מלאכה יצאו בחשאי מהמחנה ומצאו פרנסה זמנית אצל האיכרים. אחדים יצרו במחנה סבון וסוכריות. השוחד הקל גם על עובדי הכפייה אשר הוחלפו כול כמה שבועות. רבים מתו ברעב וממחלות, למרות העזרה הרפואית שהגישו הרופאים שבקרב המגורשים, וזאת בגלל העדר תרופות ותנאי היגיינה בסיסיים ביותר. הז'נדרמים הרומנים, שומרי המחנה, אנסו נערות ונשים, אף בנוכחות בני משפחותיהן, ורבות מהנאנסות התאבדו. בימים הנוראים הקימו המגורשים בתי-תפילה. איגוד הקהילות בבוקרשט השתדל לשווא להשיג רשות מאת השלטונות לשלוח עזרה למחנה ס'. ב-3 באוקטובר 1941 גורשו כול היהודים לטרנסניסטריה. אין יודעים כמה מתוך כ-30,000 המגורשים נותרו בחיים. משערים כי מספרם אינו עולה על 500 נפש.